

Chương 559: Quyết Tâm Của Ludwig

(Số từ: 3392)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

12:13 PM 18/09/2023

Mặc dù có thể ở lại trong hình dạng của một con mèo con mãi mãi, nhưng điều đó sẽ không tự nhiên.

Những người xem không thể không thắc mắc tại sao sinh vật này dường như không bao giờ lớn lên.

Vì vậy, mỗi khi nó xuất hiện, nó lại lớn lên một chút.

"Nó còn sống, đứa nhỏ này."

Các lính canh đóng quân tại đồn trú của Royal Class đã trở nên quen thuộc với chú mèo con.

"Quả là một con vật thông minh, ẩn nấp và theo dõi chúng ta xung quanh như thế."

Thực vậy.

Trò chơi đồ chữ này không thể tiếp tục cho đến khi chiến tranh kết thúc.

Như những người bảo vệ đã chỉ ra, đội quân này không đóng quân ở một địa điểm cố định và những trận chiến với vô số thương vong vẫn tiếp diễn.

Một con mèo bằng cách nào đó sống sót và xuất hiện trở lại là một sự tồn tại khá đáng ngờ.

Đã khá lâu trôi qua kể từ khi kết thúc trận chiến chiếm đóng Serandia.

Đương nhiên, bầu không khí tại đơn vị đồn trú của Royal Class vẫn bị khuất phục.

Ba người đã chết trong trận chiến cuối cùng, và với số lượng ít ỏi của Royal Class, những khoảng trống mà những người đã khuất để lại là rất đáng kể.

—Delphine Izzard.

Giống như Ludwig, cô ấy là một người tử tế và tốt bụng.

Theo báo cáo của Sarkegaar, cả Scarlett và Ludwig đều gặp nguy hiểm, và Delphine đã chết khi cố gắng cứu họ.

Cái chết nào cũng đáng tiếc, nhưng cái chết của Delphine đặc biệt tàn khốc.

Rốt cuộc, cô là nhân vật được mô tả nhiều nhất trong nguyên tác.

Ma thuật nguyên tố rất mạnh, nhưng ngay lập tức, một người có thể mất mạng, và tình huống này khiến mọi thứ trở nên quá thực tế đến mức không có ngoại lệ.

Ngay cả khi tôi đã nhìn thấy trước cái chết trong tương lai của mình sau trận chiến với Ellen, nếu tôi bỏ cuộc và chờ đợi cái chết trong trận chiến tiếp theo, tôi sẽ chết.

Thay đổi tương lai thật dễ dàng.

Thật khó để thay đổi nó thành tương lai mong muốn.

Tôi phải kiểm tra tình trạng của Ellen, nhưng bây giờ, tôi định đi lang thang quanh khu vực đồn trú của Royal Class. Người bạn cùng lớp đầu tiên tôi gặp trong đơn vị đồn trú là Cliffman.

"..."

Trong Royal Class, có những người bị ám ảnh bởi con mèo và những người không.

Ludwig, Cliffman và Redina nằm trong số những người tỏ ra không quan tâm. Nói chính xác, họ thuộc nhóm phớt lờ con mèo.

Như thể trái tim và khối óc của họ không còn chỗ để quan tâm đến một sinh vật nhỏ bé như vậy.

Nhưng giờ đây, Cliffman nhìn chăm chăm vào con mèo mà anh đã phớt lờ suốt thời gian qua.

"...Mi còn sống."

Sau đó anh ấy nhẹ nhàng cúi đầu và xoa đầu tôi một cái.

Cử chỉ của anh ấy, dường như nhẹ nhõm, cảm thấy đầy ý nghĩa.

Sau đó anh ta rời đi mà không nói thêm bất cứ điều gì.

Anh ta dường như không nghĩ rằng những người quan trọng hơn nên sống sót thay vì một sinh vật nhỏ bé như vậy.

Là một con mèo, tôi có xu hướng suy nghĩ kék.

Tôi không phải là con mèo; Tôi chỉ đang mượn hình thức của nó.

Vì vậy, khi ai đó vuốt ve tôi, tôi nghĩ rằng họ đang vuốt ve con mèo chứ không phải tôi.

Nếu tôi không nghĩ như vậy, tôi sẽ không thể chịu đựng được việc mọi người luôn chạm vào tôi.

Tôi cố nghĩ rằng tôi chỉ đang mượn hình hài của con mèo và sự đáng yêu đó thuộc về con mèo chứ không phải tôi.

Tất nhiên rồi.

Suy nghĩ kék, như nó vốn có, chẳng khác gì nguy hiểm.

Tôi chỉ cảm thấy mình sẽ phát điên lên vì ghê tởm bản thân nếu tôi không nghĩ như vậy.

Như Kono Lint đã nói, tôi phải là một kẻ biến thái.

Nhìn thấy con thú biến hình như thế này, nó thực sự là một kẻ biến thái kỳ lạ ngay cả trong số những kẻ biến thái.

Đương nhiên, không phải tất cả mọi người ở Royal Class đều là bạn học cũ của tôi.

Có Senpai và Kouhai là tốt. Mặc dù bầu không khí có phần ảm đạm, nhưng họ có vẻ rất vui khi gặp lại tôi (con mèo) sau một thời gian dài như vậy.

Thành thật mà nói, khi tôi ở dạng mèo, điều rắc rối nhất không phải là bị ai đó vuốt ve hay bị chạm vào móng chân liên tục.

"Đói bụng không? Ăn cái này đi."

-...

Họ tiếp tục cố gắng cho tôi ăn một cái gì đó.

Tôi không thực sự là một con thú, bạn biết đấy!

Tôi đặc biệt không muốn uống thứ gì đó như sữa ấm!

Anh có biết cảm giác nhọc nhã thế nào khi cắm đầu tôi vào đĩa và ăn như thế không?

Những con mèo thực sự có thể không nghĩ về điều đó, nhưng tôi thì có!

"Mi không đói à?"

-Meow

Hơn nữa, có những người cho tôi thức ăn thừa của họ từ lần ăn.

Phiền thật đấy.

Tôi đã phải nhắm mắt ăn vài lần, sợ rằng nếu tôi từ chối, họ có thể nói tôi là một con thú hoang có khẩu vị tinh tế.

Đó là một cuộc đấu tranh phải hành động như một con thú khi biến thành một con thú.

Giữa bầu không khí ảm đạm chung, tôi lang thang quanh khu vực đóng quân của Royal Class.

“Cậu đang nghĩ ngợi à?”

“Cô không bao giờ biết khi nào chúng ta sẽ cần đến nó. Chúng ta nên sạc nó càng nhiều càng tốt. Chúng ta thậm chí còn chưa lấp đầy một nửa số đó.”

“Có việc gì vội vậy? Dù sao chúng ta cũng sẽ ở đây cho đến khi mùa đông kết thúc.”

Ở đằng xa, tôi có thể thấy Redina và Cayer đang cãi nhau. Điều khác biệt bây giờ là tình hình dường như đảo ngược bằng cách nào đó.

Tôi đã thấy Redina luôn căn nhắc Cayer về việc sạc Arc Crystal, và tôi biết mối quan hệ của họ khá tệ.

“Vẫn còn những con quái vật ngoài kia. Cô là người đã nói rằng chúng ta nên luôn sạch pin vì chúng ta không biết khi nào sẽ cần đến nó.”

“Không, ý tôi là, tôi phải nói bao nhiêu lần là tôi đã sai? Tại sao phải như vậy...? Tôi thừa nhận tôi đã phạm sai lầm...”

“Tôi phải nói với cô bao nhiêu lần rằng đây không phải là vì cô đã làm gì sai với tôi? Tại sao cô không thể hiểu được?”

“Tôi biết... tôi biết, nhưng không cần phải vội vàng như vậy. Tại sao cậu cũng không thể hiểu tôi?”

Tuy nhiên, bây giờ tình hình thật kỳ lạ, khi Redina cố gắng ngăn cản Cayer thực hiện nhiệm vụ của mình.

“Tôi có thể xử lý nó, cô biết đấy. Nó không phải lúc nào cũng quá nhiều. Hãy để tôi một mình.”

"Ah..."

Cuối cùng, Redina, với đôi mắt đỏ hoe, bắt đầu khóc, và Cayer để cô ấy một mình, bỏ đi đâu đó.

"Tên khốn đó lại như thế rồi."

Khi tôi quay đầu lại khi nghe thấy âm thanh phát ra từ bên cạnh, Kono Lint đang đứng khoanh tay, tặc lưỡi.

Anh nhìn xuống tôi rồi bế tôi lên.

“Mi đã trốn ở đâu suốt thời gian qua vậy?”

...Đây không phải là điều nên nói với Reinhardt, phải không?

Lint chắc chưa nhận ra rằng tôi có thể biến thành một con vật, phải không?

Ngay cả khi anh ấy làm vậy, thành thật mà nói, nó sẽ không tạo ra nhiều khác biệt.

Thay đổi duy nhất sẽ là Reinhardt, Ma Vương biến thái, trở thành Reinhardt, Ma Vương biến thái điên cuồng.

Kono Lint nhìn tôi chăm chú.

Như thể anh đang suy nghĩ về điều gì đó.

Lint là một thằng ngốc, phải không?

Một tên ngốc hoàn toàn.

"...Ugh."

Anh ấy lẩm bẩm điều gì đó không thể giải thích được và sau đó đặt tôi xuống.

Sau khi đi một mình một lúc, anh ấy quay lại nhìn tôi.

-Meow

Tôi nghiêng đầu đáp lại.

...Ugh.

Kẻ bất lương do dự một lần nữa rồi bỏ đi.

Có vẻ như anh ta có một số ý nghĩ, nhưng cuối cùng, anh ta đã không làm thế. Rốt cuộc anh ta là một kẻ ngốc.

Tất nhiên, có những người chú ý đến con mèo, nhưng nó không giống như trước đây.

Có những người cảm thấy nhẹ nhõm vì sinh vật nhỏ bé này vẫn còn sống, nhưng tất nhiên, họ chỉ có thể tưởng tượng những người đã biến mất với suy nghĩ như vậy.

Tất nhiên, đơn vị đồn trú của Royal Class không chỉ có doanh trại và nhà ăn.

*Kaang!

“...Chúng ta có thể thử một lần nữa không?”

“...Được.”

Tôi quan sát Ludwig nhặt thanh kiếm rơi ở sân tập ngoài trời của đơn vị đồn trú Royal Class.

Đối thủ của anh là Scarlett.

Với một nụ cười gượng gạo, Ludwig nắm lấy thanh kiếm bằng tay trái và thử thế.

"Xin lỗi, tôi không quen với việc này."

"..."

Ludwig đang tập kiếm bằng tay trái.

Tôi không nghĩ anh ấy sẽ bỏ cuộc dễ dàng, nhưng anh ấy đang cố gắng tìm kiếm một bước đột phá trong tình huống mà anh ấy chỉ có cánh tay trái của mình?

Scarlett nhìn Ludwig với vẻ mặt rơm rớm nước mắt.

"Ludwig, tôi có thể giúp cậu nhiều như cậu cần. Tôi có thể làm nhiều hơn nữa. Nhưng..."

"Ngay cả khi chỉ có một cánh tay, tôi vẫn có thể sử dụng [Tăng cường sức mạnh ma thuật]."

Ludwig đã không sai. Ở trạng thái đó, anh ta vẫn có khả năng chiến đấu vượt xa một người lính bình thường. Mất một cánh tay không thay đổi được sự thật rằng anh ta là một siêu nhân.

Nhưng nhờ Moonshine, Delphine Izzard cũng đã trở thành một siêu nhân.

Chưa hết, Delphine đã chết.

Trong một trận chiến mà bất cứ ai cũng có thể chết, Ludwig có khả năng cao sẽ chết trong trạng thái đó.

Nó không khác gì một nỗ lực tự sát.

"Ludwig, cậu sẽ chiến đấu vì cả hai chúng ta. Là tại tôi... Tại tôi mà cậu thành ra thế này. Cả Delphine nữa..."

"Không, không phải."

Khi Scarlett sắp bật khóc, Ludwig kiên quyết lắc đầu.

"Không, không phải lỗi của cậu."

"..."

"Là lỗi của tôi. Tất cả là do tôi yếu đuối."

Đó là một tuyên bố kỳ lạ.

Nếu cái chết của Delphine không phải lỗi của Scarlett, thì đó cũng không phải là lỗi của Ludwig.

Nhưng Ludwig đang đổ lỗi mọi thứ cho chính mình.

Một mức độ tâm lý của sự ghê tởm bản thân.

Có phải Ludwig cũng chịu thua không?

"Tôi xin lỗi, tôi không nghĩ tới chuyện này sẽ trở thành gánh nặng cho cậu, Scarlett. Tôi xin lỗi..."

"Không, không phải đâu. Không sao đâu."

"Tôi sẽ làm điều đó một mình, dù sao thì tôi cũng không cần kiếm thuật cho loại chiến đấu này. Đó không phải là kỹ năng khi giết quái vật."

Nói rằng việc có thể sử dụng vũ khí bằng tay trái quan trọng hơn là kỹ năng cần thiết.

Ludwig, cầm kiếm bằng tay trái, bắt đầu luyện tập [Tăng cường sức mạnh ma thuật] một mình.

Scarlett đã đề nghị giúp đỡ, nhưng Ludwig đã từ chối, nói rằng tốt hơn hết là cô nên tập trung vào việc đào tạo cá nhân của mình.

Cuối cùng, Scarlett rời sân tập, gạt nước mắt trên khóe mi.

—Trách nhiệm.

—Cảm giác tội lỗi.

Thật đau lòng và đáng thương khi nhìn thấy những người chia sẻ cảm xúc như vậy từ xa.

Ludwig không phải là người duy nhất trên sân tập.

Có rất nhiều người khác, cả Senpai và Kouhai, đang luyện tập đấu tay đôi, [Tăng cường sức mạnh ma thuật], và những thứ khác, tất cả đều chăm chỉ làm việc của mình.

Tôi ngồi ở một góc sân tập, quan sát Ludwig.

"Hup!"

*Kwoong!

Không chỉ thanh kiếm trong tay trái mà cả những cú đá và đòn nặng của anh ấy cũng là một phần trong quá trình luyện tập của anh ấy.

Việc đào tạo những siêu nhân không phải là chuyện bình thường, và những hình nộm bằng rơm mà họ luyện tập cũng không phải là chuyện bình thường. Những hình nộm đặc biệt này được thiết kế để chịu được những cú đánh mạnh và lực vật lý.

*Thud! Bang!

"Kuh!"

*Ngã!

Tuy nhiên, có vẻ như Ludwig không thể giữ thăng bằng đúng cách, khi anh loạng choạng và ngã xuống, cố gắng

vung thanh kiếm của mình chỉ để nó bật ngược trở lại và đâm vào đầu anh.

Ludwig thuận tay phải.

Nhưng cuối cùng, kiếm thường được sử dụng bằng cả hai tay, đặc biệt là trong các trận chiến chống lại quái vật.

Bị mất bàn tay thuận, anh ta không còn có thể sử dụng các kỹ thuật kiếm bằng hai tay.

Mất một cánh tay không phải là chuyện nhỏ.

Không chỉ là anh ta mất đi một nửa khả năng chiến đấu, mà là phần lớn.

Về bản chất, Ludwig đã mất gần như tất cả, nhưng anh ấy vẫn tiếp tục đấu tranh chỉ với cánh tay trái của mình, sử dụng những gì còn lại trong khả năng của mình.

*Bang!

Một tiếng động lớn vang vọng. Tiếng ồn không chỉ phát ra từ hình nộm mà Ludwig đang đánh.

Tuy nhiên, Senpai của anh ấy nhìn Ludwig với vẻ mặt hơi chán nản.

Mặc dù phải chịu những vết thương nghiêm trọng đến mức bị tàn tật, nhưng sự kiên trì của Ludwig trong khi người đầy mồ hôi lạnh chắc hẳn khiến người xem phải ớn lạnh.

Ludwig về cơ bản là siêng năng.

Điều này đã được thể hiện rõ ràng ngay từ khi anh ấy bắt đầu nhập học.

Nhưng người ta có thể gọi đó là siêng năng không khi anh ta bị mất một cánh tay và tiếp tục tấn công hình nộm để cố gắng chiến đấu nhiều hơn?

Đây không phải là siêng năng, mà là điên rồ.

Ludwig là một siêu nhân, vượt qua giới hạn của con người bình thường.

Nhưng cuối cùng, anh giống như một chiếc xe bị mất một bánh xe.

*Bang!

"Kuh!"

Ludwig liên tục ngã xuống, không thể giữ thăng bằng, và kiếm thuật của anh ta rất tệ.

Những nỗ lực tuyệt vọng của ai đó có thể truyền cảm hứng cho sự ngưỡng mộ, nhưng hoàn cảnh của Ludwig không có gì khác ngoài tuyệt vọng.

Anh ấy đã cố gắng làm điều không thể.

Ngay cả khi không có cánh tay, người ta vẫn có thể chiến đấu; nếu một người không có chân, họ có thể chiến đấu bằng chân tay giả.

Nhưng nếu đối thủ của một người không phải là con người mà là quái vật, thiếu dù chỉ một thành phần trong khi chiến đấu trong điều kiện tốt nhất có thể chắc chắn sẽ dẫn đến cái chết.

Nếu Ludwig là một pháp sư hay có [sức mạnh siêu nhiên], có lẽ mọi chuyện sẽ khác.

Tuy nhiên, chiến đấu chỉ bằng một cánh tay về cơ bản là tìm kiếm một nơi để chết.

Vì vậy, các Senpai, Kouhai và các bạn cùng lớp không thể không chán nản trước tình trạng của Ludwig.

Hiện tại, các lực lượng đồng minh đang hồi sinh người chết dưới dạng Death Knight, nhưng điều này không có nghĩa là Ludwig nhất định phải chiến đấu.

Đó chỉ là một nỗi ám ảnh.

Nỗi ám ảnh để thử và làm một cái gì đó, bất cứ điều gì hơn nữa.

Nó chỉ đơn giản là đầu hàng trước cái ác.

Ludwig không hét lên đau đớn hay ném kiếm đi.

Anh ấy không quỳ xuống và khóc, hỏi tại sao mọi thứ không suôn sẻ, anh ấy cũng không nguyên rửa thế giới.

*Bang!

*Cạch!

*Crash!

Ludwig mất thăng bằng và ngã xuống, nhặt lấy vũ khí đã bật ra xa, và mặc dù các đòn tấn công của anh ta thiếu lực thích hợp, anh ta không ngừng đánh vào hình nộm.

Như thể không có sự run rẩy, tuyệt vọng hay đau đớn.

Anh ta chỉ đánh đập hình nộm một cách tàn nhẫn và thảm hại.

Không bao giờ bỏ cuộc là đặc điểm của Ludwig, một đặc điểm mà tôi gán cho anh ấy.

Nhưng tôi không khỏi cảm thấy băn khoăn trước việc Ludwig không chịu bỏ cuộc, ngay cả trong những tình huống lẽ ra anh ấy phải làm vậy.

Lúc này, anh nên từ bỏ.

Ludwig sẽ chết trong trận chiến tiếp theo.

Ludwig nghĩ rằng thế giới sẽ ban cho anh ta những gì anh ta mong muốn, nhưng thay vào đó, nó lại lấy đi cánh tay của anh ta.

Ludwig không còn là nhân vật chính nữa.

Vì vậy, không nên có lần sau, và anh ấy nên từ bỏ ngay bây giờ. Nhưng anh ấy thì không.

Tôi thà để Ludwig bỏ cuộc và chìm dần vào bối cảnh của câu chuyện.

Tôi hy vọng anh ấy không vội vã hướng tới một cái chết rõ ràng.

Nhưng dường như không gì có thể ngăn cản Ludwig.

Nỗi ám ảnh gần như phát điên đó, niềm khao khát đó thôi thúc anh phải làm một điều gì đó - điều đó dường như không thể ngăn cản được.

Có những lúc con người phải bỏ cuộc.

Tôi nhận ra đặc điểm không bao giờ bỏ cuộc của Ludwig là vô nhân đạo như thế nào khi tôi nhìn thấy nó bằng chính mắt mình.

Chỉ số của Ludwig không cao siêu.

Nó khốn khổ đến tuyệt vọng.

Khi mặt trời bắt đầu lặn và những Senpai và Kouhai chán nản dần rời đi, một người nào đó đã đến gần Ludwig ướt đẫm mồ hôi, vẫn đang ở trong sân huấn luyện vào ngày lạnh giá này.

"Ludwig."

"...Vâng?"

"Thôi đi, chấp nhận thực tại đi. Không biết đã qua bao nhiêu ngày, nhưng cậu không thể chiến đấu nữa."

Cliffman, với vẻ mặt nghiêm túc, nghiêm nghị, đứng trước mặt Ludwig với thanh kiếm vẫn còn trong vỏ.

"Quay trở lại Thủ đô Đế quốc. Với thành tích của cậu cho đến nay, thế là quá đủ."

Ludwig lắc đầu trước những lời của Cliffman.

"Không, tôi vẫn có thể làm được nhiều hơn thế."

"Không. Cậu không thể."

Có vẻ như Cliffman không thể chịu đựng thêm được nữa khi nhìn thấy tình trạng đáng thương của Ludwig và đã ra tay can thiệp.

"Nếu cậu không hiểu tại sao bản thân không thể, tôi sẽ chỉ cho cậu ngay bây giờ."

Như để mời Ludwig tấn công, Cliffman thả thế, đối mặt với Ludwig, người được bao bọc trong mana màu xanh lam.

Ludwig lặng lẽ gật đầu khi nhìn Cliffman.

"...Cậu đang yêu cầu một cuộc đấu tay đôi? Vậy thì cậu nên sử dụng [Tăng cường sức mạnh ma thuật] để..."

"Tôi không cần."

Cliffman không có vũ khí.

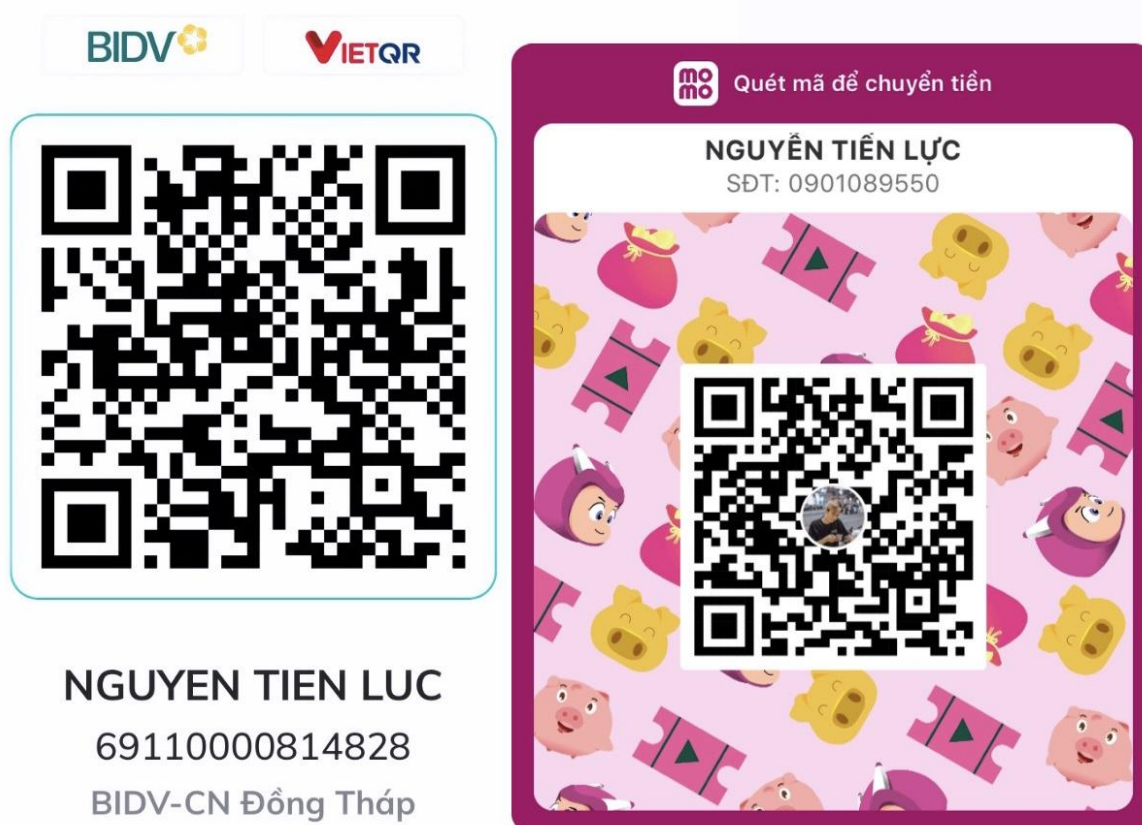
"Nó không cần thiết khi phải đối phó với một kẻ tàn tật như cậu."

"..."

Có vẻ như Cliffman thà để Ludwig nhận ra thực tế và biến mất khỏi chiến trường hơn là nhìn anh ta lao đến cái chết rõ ràng.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và mọi người có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỨNG
HỘ TÔI QUA:

Thanks For Reading